

DIT KEER LIEG IK NIET

Blijspel in drie bedrijven

door

ANKE STEFFERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DIT KEER LIEG IK NIET** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANKE STEFFERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2004 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Lotte Nieuwenhuizen - ongeveer 18 jaar - De dochter van Veerle en Wouter die alles aan elkaar liegt. Spijbelt voortdurend van school en verzint allerlei ziektes om thuis te blijven. Haar mentrix heeft dit door.

Steven Nieuwenhuizen - ongeveer 20 jaar - De brave zoon van Veerle en Wouter - studeert aan de universiteit, is een echte studiebolk. Kan zijn zusje erg treiteren. Vader heeft erg hoge hoed op van hem.

Wouter Nieuwenhuizen - ongeveer 45 jaar - Vader van Lotte en Steven. Heeft groot toneelbedrijf en is altijd aan het werk. Goed-aardig. Heeft vaak een andere vriendin, waar zijn kinderen erg luchtig op reageren. Heeft zijn dochter maar wat door. Steven is zijn lievelingetje.

Amber Verstraaten - eind 30 - De strenge mentrix van Lotte die Lotte weer op school probeert te krijgen. Weet dat Lotte alles maar speelt. Vrijgezel, erg slim.

Natascha - begin 30 - Een ex-prostitutiee. Nichtje van Bella Sofia. Krijgt onderdak bij de familie Nieuwenhuizen. Heeft een goed hart, is wat dom, wil dolgraag weer zelfstandig worden en voor zichzelf gaan zorgen. Een beetje ordinair type met een Leids/Haags of Amsterdams accent.

Veerle Stam - 40 - 45 jaar - De overbezorgde moeder van Lotte en Steven. Gescheiden van Wouter. Ziet haar dochter als een engel, haar oogappeltje. Ze lijkt een erg stevige persoonlijkheid te hebben, maar is eigenlijk vreselijk onzeker en bang dat ze zich niet mag bemoeien met de opvoeding van haar kinderen.

Bella Sofia - 60 - 65 jaar - Een vrouw die vroeger enkele grote toneelrollen heeft gehad. Denkt nog steeds erg bekend te zijn. Heeft nog wel veel contacten. Een beetje een zeur, maar ziet niet veel slechts in de medemens.

EERSTE BEDRIJF

(Lotte zit met koptelefoon op de bank. Steven komt binnen rennen. Struikelt over alles wat er staat aan spullen. Lotte neemt geërgerd de koptelefoon van haar hoofd. Steven blijft naarstig doorzoeken tijdens onderstaand gesprek)

LOTTE: Jemig, Steven. Wat ben je aan het doen? Je lijkt wel een orkaan.

STEVEN: *(in paniek)* M'n verslag. Ik ben mijn verslag kwijt. Het verslag waarmee ik een dikke negen zou gaan halen. Ik word gek.

LOTTE: Doe even rustig, wil je? Hoe ziet dat ding eruit? Of kan ik beter vragen; wat is de titel van je hooggewaardeerde werkje?

STEVEN: *(bozig)* Werkje? Mens, er zit een half jaar in dat verslag. De theorie is uitgespitst in kleine hoofdstukken, er zitten allerlei onderzoeksresultaten in, zelfs hele grafieken, het is een half jaar van mijn leven.

LOTTE: *(ongeïnteresseerd)* Probeer voor je te halen wanneer je hem voor het laatst had. Gatver, ik klink nu net als pa.

STEVEN: Ja inderdaad, dus hou je kop maar!

LOTTE: Man, ik wilde je alleen maar helpen. 't Is ook nooit goed bij jou.

STEVEN: Alsjeblieft, Lotte. Zoek nou even mee. De bus gaat over *(kijkt op horloge, is nog gestrester)* tien minuten. Whaah, het is tussentijdse controle vandaag.

LOTTE: Is het nog niet eens de uiterste inleverdatum dan?

STEVEN: Wat denk jij nou? Dat ik dit grote meesterwerk op het laatste moment ga inleveren? Dat laat zien dat ik te weinig interesse heb gehad voor het stuk. Daar gaat mijn cijfer door naar beneden.

LOTTE: Is toch veel makkelijker. Heb je wat meer tijd. Kun je ook langer zoeken als het nodig is.

STEVEN: Ook zonder tussentijdse controles gaat je cijfer naar beneden. Je moet bewijzen dat de leraren je steeds bij hebben gestaan.

LOTTE: Wie is er nou ook zo dom om naar de universiteit te gaan? Al dat geleer en die stomme regeltjes. *(wacht even)* Kwam mama vanavond nog?

STEVEN: *(afwezig)* Hè? Wat? Hoe moet ik dat nou weten? Er zijn nu wel belangrijkere zaken te regelen, hoor.

LOTTE: *(heel serieus)* Steven, kijk je uit?

STEVEN: *(staat even stil)* Wat? Wat is er?

LOTTE: Zodadelijk maakt je hart een driedubbele flikflak en dan zit er geen vangnet onder. BAM, je hart pleurt op de grond en spat uit elkaar. *(pakt haar hart en zakt schreeuwend achterover)*

STEVEN: Wat brauwel jij nou weer vaag. Waar heb je het over?

LOTTE: Doe gewoon rustig! Calm down! Dat is beter voor je.

STEVEN: Jij hebt makkelijk praten, grootste spijbelaar van het land.

LOTTE: Wie zegt nou weer dat ik spijbel? Vandaag waren er gewoon een paar leraren ziek en toen vielen de overige uren uit.

STEVEN: En dat is elke dag zo? Vergiftig jij ze of zo?

LOTTE: *(kijkt geheimzinnig)* Jaaaa, wie weet. Zal ik het ook even doen met die leraar waar je zodadelijk voor je *(kakkerig)* tussentijdse controle moet komen? Geen probleem hoor. *(de bel gaat. Lotte verroert geen vin. Steven zoekt door)* Broerlief, de bel gaat. Moet je niet open gaan doen?

STEVEN: Wat denk je zelf? Jij zit daar op je luie gat. Ga lekker zelf.

LOTTE: Goed, dan gaan we allebei niet. Ik vind het best hoor. *(plagend)* Misschien is het wel Eva. Of Katja. En die staan daar dan mooi voor niks.

STEVEN: Ik trap er niet in. Nu niet. Ik moet dat verslag vinden.

LOTTE: Of misschien is het wel die griet waar je zaterdagavond zo gezellig mee stond te kletsen in de 'Akerboom'. 't Zou toch zonde zijn als die voor niks speciaal hiernaartoe was gekomen. *(bel gaat nogmaals. Steven kijkt Lotte woest aan en stampt de kamer uit. Lotte lacht gemeen en zet haar koptelefoon weer op. Steven komt even later binnen met een grijns van oor tot oor. Gevolgd door Amber. Lotte kijkt niet direct op, maar als ze dit doet, schiet ze overeind, waarbij de koptelefoon van haar hoofd glijdt. Haar mond hangt open van schrik. Steven zoekt weer door)*

AMBER: Je hoofdpijn is zeker weer aardig gezakt? Ik kon de muziek buiten horen.

LOTTE: Dat kwam niet van mij, hoor. De burens misschien?

AMBER: Nou, hoe voel je je? Weer wat beter?

LOTTE: *(snel)* Ja, ik denk dat ik morgen weer naar school kom. Mijn vader leek het beter als ik nog één dagje thuisbleef om de laatste bacteriën van dat vreselijke virus uit mijn bloed te krijgen.

AMBER: Oh, je vader kon me eigenlijk alleen maar vertellen dat jouw leraren een zeer ernstig virus hadden. Was ook nieuw voor mij hoor. Had jij er al van gehoord, Steven? *(Steven kijkt verschrikt op)* Je dacht toch niet dat ik mijn beste leerling ooit zou vergeten? Ook al zou ik niet aan je zusje kunnen zien dat zij familie van je is.

LOTTE: Maar u komt dus even op ziekenbezoek? Zo moet ik het zien?

AMBER: Heel goed, ik ben niet voor niets je mentrix. Gelukkig zijn je hersens niet aangetast door de... harimo-bacterie??? Heette dat gemene beestje nou zo?

LOTTE: Ja, de harimo-bacterie. Komt amper in Nederland voor. Irakezen nemen het mee vanuit hun land. Eigenlijk zijn er alleen gevallen bekend in asielzoekerscentra en bij vluchtelingen hulp en zo.

AMBER: En waar heb jij dat gemene bacterietje gekregen? Weet je dat misschien?

LOTTE: Ja... tenminste, ik heb een vermoeden. Ik ben namelijk pas naar een gevangenis geweest. U weet wel, dat project voor school; snuffelstage. En ja, daar zaten ook Irakezen. Met die ziekte dus, hè.

AMBER: Gelukkig voel je je weer stukken beter. Want je hebt al veel gemist op school. Oh... en vanmorgen is Bradley nog langs geweest. Ik geloof dat die erg 'in' is op dit moment. Hij gaat met een paar meiden en jongens van de muziekgroep een liedje opnemen voor een goed doel.

LOTTE: (*mond zakt open*) Bradley? De Bradley?

AMBER: Ja, hij is zeker wel bekend, hè? Ik ken hem verder niet hoor. Maar het is een aardige jongen.

STEVEN: (*blij*) Gevonden! Ik heb hem. (*wordt niet op gereageerd, Steven gaat af*)

LOTTE: Heeft hij met u gepraat?

AMBER: Oh ja, en met wel meer mensen. Ook met wat klasgenoten van je. Hij nam alle tijd.

LOTTE: Met wie dan? Noem me alle namen.

AMBER: Heeft dat dan zin? Je bent zo lang ziek geweest dat je de namen volgens mij niet eens meer bij een gezicht kan plaatsen.

LOTTE: Natuurlijk wel. Ik ben niet achterlijk. Vertel me wie ik bellen moet voor de laatste nieuwtjes over (*verliefd*) Bradley?

AMBER: Kom morgen maar gewoon naar school. Dan kun je alle verhalen persoonlijk horen.

LOTTE: En die muziekgroep? Ehm... kun je je daar ten allen tijde bij inschrijven?

AMBER: Hoezo? Wil je een instrument gaan bespelen? Of ga je je zangtalenten vertonen?

LOTTE: Zoiets... Nou, kan het?

AMBER: Kan wat?

LOTTE: Kan ik me morgen inschrijven bij de muziekgroep?

AMBER: Vast wel. Maar dat moet je even overleggen met meneer Zijlstra. Hij gaat hierover... Je vader is zeker niet thuis?

LOTTE: Nee, hij is op zijn werk. Maar het is een schat hoor. Hij werkt wel hard, maar heeft ook nog genoeg tijd voor ons. Hij maakt zelfs tijd voor ons. Het is een keigoegie gozer.

AMBER: Maar ik bel hem toch nog even op om een klein gesprekje met hem aan te gaan over jou. Hij zal ook wel blij zijn dat je je weer zo goed voelt. Ga vanavond niet te laat naar bed, hè. Dan zie ik je morgen gezond weer op school. Tot dan!

LOTTE: Ik zal u even uitlaten.

AMBER: Heel vriendelijk van je, Lotte. *(Lotte en Amber gaan af. Lotte komt direct terug met Bella)*

BELLA: Wat vriendelijk dat je mij binnenlaat, lief kind. Ja, je vader heeft al veel over je verteld. Maar nu mag ik je dan eindelijk echt ontmoeten. Wie was die mevrouw die je zojuist de deur wees?

LOTTE: Dat was mijn mentrix. Ik ben erg ziek geweest en zij kwam even kijken hoe het met me ging. Waar kan ik u verder mee helpen?

BELLA: Ik heb een afspraak met je vader. Ik weet dat ik wat vroeg ben, maar ik hou er niet van om te laat te komen. Dan kom ik liever uren te vroeg. Vind je ook niet?

LOTTE: Nou, hij komt pas over ongeveer drie uur thuis. Ik weet niet of u daar op wilt wachten.

BELLA: Nee hoor, hij zal vroeger naar huis gaan om me te kunnen ontvangen.

LOTTE: Als hij het niet vergeten is. Hij vergeet wel eens afspraken. Zelfs de hele belangrijke afspraken.

BELLA: Ja, zie je, wij hebben vroeger nauw samengewerkt. Hij was nog maar tien toen we al samen op het toneel stonden.

LOTTE: Oh, u bent actrice van beroep?

BELLA: Ja, dat ben ik zeker. Al 45 jaar. Nog vijf jaar en dan vier ik mijn jubileum.

LOTTE: Het spijt me om dit te zeggen, maar ik geloof niet dat ik u ken.

BELLA: Dat kun je ook niet, jongedame. Ik sta op het toneel. En vooral in de wat diepgaandere stukken. De jeugd van tegenwoordig heeft daar geen interesse meer voor. Helaas, maar waar.

LOTTE: Oh, ik ga anders nog erg vaak met mijn vader naar het theater, hoor. Afgelopen maandag ben ik nog geweest. Naar 'Eden' van 'het Groote Hoofd'. Zegt u dat wat?

BELLA: *(praat eroverheen)* Ik speel ook niet vaak hier in de buurt. Ik kom uit Friesland en dus sta ik daar meer op de planken.

LOTTE: Ah vandaar. *(er klinkt gestommel)* Oh, daar zal je dan toch mijn vader hebben. Hij is erg vroeg.

BELLA: Een man met stiptheid. Heerlijk. (*Wouter komt binnen*)

WOUTER: Bella Sofia. Wat heerlijk om u weer eens te zien. (*hij geeft Bella een handkus*) Heeft mijn dochter u een beetje goed ontvangen?

BELLA: Ja hoor, prima. Al heb ik niets te drinken aangeboden gekregen.

LOTTE: Oh, sorry. Wat kan ik voor u inschenken?

BELLA: Ik hoef niks. Dank je wel voor de aanbieding, lief kind. (*Lotte kijkt een beetje geïrriteerd*) Maar verder hebben we even heerlijk zitten klessebessen, is het niet, meisje?

LOTTE: Ja, het was reuze interessant. (*tot vader*) Ze vertelde dat jij nog maar tien was toen ze samen met je op het toneel stond. Klopt hè?

WOUTER: Ja, dat is waar. Ik kon nog niet eens boven de toonbank van de apotheker uitkomen, maar op het toneel stond ik al. Ik speelde één van die knaapjes uit de bende van Fagin. En ik mocht zelfs twee keer de rol van Oliver op me nemen. Een prachtige tijd was dat.

LOTTE: Maar je hebt niet veel gedaan met het, 'op toneel staan', toch pap? Ik kan me maar weinig verhalen herinneren.

WOUTER: Nee, achter de schermen beviel me stukken beter. Nog steeds trouwens.

BELLA: En ik geniet juist zo van al die ogen die op mij gericht zijn. Van de sfeer in de zalen. Ik zou het liefst ook sterven op het toneel.

LOTTE: Goed, ik heb wat huiswerk te doen. Veel succes met al jullie toneelstukken.

WOUTER: Huiswerk? Goed, Lotte, dan wil ik je straks nog even spreken. Komt dat uit?

LOTTE: Mama komt vanavond. Ik heb niet zoveel tijd.

WOUTER: Het gaat niet lang duren. We moeten gewoon even praten. Als vader en dochter. Succes met je 'huiswerk'.

LOTTE: Dag, mevrouw Sofia.

BELLA: Dag, lief kind. Tot gauw. (*Lotte verlaat de kamer. Wouter neemt plaats op de leunstoel*) Je hebt een fijne en goede dochter. Wees er trots op.

WOUTER: U zou mijn zoon eens moeten zien. Dat is zo'n werkpaard. Haalde in één jaar zijn propedeuse op de universiteit. Er waren er maar twee uit zijn jaar die dat ook voor elkaar kregen.

BELLA: Volgens mij zit er in jouw dochter ook een echte toneelspeler. Hoe ze haar gezicht al gebruikt, de uitdrukkingen die ze heeft. Prachtig om waar te nemen.

WOUTER: Ik ben al blij als ze d'r school afmaakt. Laat ze zich daar

eerst maar op richten. Maar goed... u wilde mij dringend spreken.

BELLA: Ja en ik val maar gelijk met de deur in huis. Het gaat over een nichtje van mij. Zij is, zoals dat heet... een beetje uitgespuugd door de maatschappij. (*Wouter gaat verzitten*) Ze kreeg wat kleine schulden en heeft nu geen dak meer boven haar hoofd. Maar verder is het een braaf en lief kind hoor.

WOUTER: En wat kan ik met deze informatie?

BELLA: Nou, zolang ze geen onderdak heeft, krijgt ze geen werk. Omdat ze geen papieren heeft. Je weet, ik zou haar zo in huis nemen, maar ik ben toch al wat ouder en ik ben veel weg voor mijn werk.

WOUTER: Dus...?

BELLA: Nou weet ik dat jij een erg goed hart hebt. En je hebt een erg groot huis. Daarbij komt dat jullie vroeger thuis ook altijd de deur hadden openstaan voor de wat... eh... hoe zou ik het noemen... misdeelde mensen.

WOUTER: Bella, ik onderbreek u, want dit was vroeger. Ik ben niet meer zo. Natuurlijk heb ik nog een goed hart. Ik hoop van harte dat uw nicht snel iets kan vinden, maar ik neem niet zomaar jan en alleman in huis. Daar begin ik gewoon niet aan. Vroeger kreeg ik soms zelfs minder te eten dan zo'n mens dat in lompen voor onze deur stond. En dat wil ik mijn kinderen niet aandoen.

BELLA: Woutertje toch. Wat is dit nou? Tegen iedereen vertel ik altijd hoe goed je bent. Dat je voor iedereen klaarstaat. Moet ik hen nu allemaal gaan zeggen dat ik gelogen heb? Dat je niet eens een ongelukkig, dakloos kind in huis wilt nemen? Dat schaadt het vertrouwen.

WOUTER: Ik kan toch niet van mijn kinderen vragen om ruimte in te leveren? En het is toch een vreemde voor ons.

BELLA: (*staat op, beetje verwaand*) Laat ook maar! 't Is jammer, Wouter. Ik had anders van je verwacht. Ik ga wel naar Natascha toe en zal haar vertellen dat haar oude tante het niet voor elkaar heeft gekregen om haar een warm huisje te geven. Ze zal huilen. Tranen met tuiten. Maar maak je daar maar niet druk over, hoor.

WOUTER: Maar... (*Bella is de kamer al uitgelopen*) Ik ken haar toch niet? Ik haal toch niet zomaar iemand binnen? (*Steven komt stampvoetend op*)

STEVEN: Het is niet te geloven. Ze staken. Die klote chauffeurs staken. Er rijdt geen enkele bus. Niet één. Daar gaat mijn negen.

WOUTER: Steven, rustig. Je kunt toch met de fiets gaan?

STEVEN: Ik moet naar het hoofdgebouw. Dat is meer dan een half uur fietsen. Ik kom hartstikke te laat.

WOUTER: Kun je niet even opbellen en een andere afspraak maken?

STEVEN: Zo werkt dat niet, pa. Op zo'n universiteit ben je een nummer. Alles draait om hen. Niets om de leerlingen. Als je bij wijze van spreken zwaargewond naar het ziekenhuis bent vervoerd en je komt met drie gipsen benen een paar weken later op school, noemen ze het nog geen goede reden en zeggen ze dat het een smoes is.

WOUTER: Drie benen? Hoe krijg je dat voor elkaar?

STEVEN: Het is een voorbeeld, pap. Sjonge, doe niet zo stom. Ik moet verdorie naar die rotschool en wel heel snel.

WOUTER: Als je je nou gewoon wat minder druk maakt, betaal ik wel een taxi voor je. Bel maar op.

STEVEN: Alsof er binnen vijf minuten een taxi voorrijdt. Dat lukt niet. *(wordt even rustig)* Kun jij me niet even brengen?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto